

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΤΟ θερινὴ ἑσπέρα ὅτε κατὰ τὸ σύνθηρες ὁ γραφικὸς καὶ εὐθυμὸς κόσμος τῆς Κερκύρας περιεπάτει ἐπὶ τῆς πεφλημένης Σπιανάδας. Κύριοι ἰσχυροὶ καὶ λάλοι, κυρίαὶ εὐκίνητοι μὲ καλαισθησίαν καὶ μὲ ζωηρότητα, νεανίσκοι εὐσταλεῖς, κομψοί, εἰς τὸ βιάδιμά των κρατοῦντες τὸν ῥυθμὸν τῆς ἀνακρουούσης μουσικῆς. Μικτὸν σύνολον ἀεικίνητον.

Μεσαία καὶ κατωτέρα τάξις ἀλληλωθούμεναι, συμπυκνούμεναι, παραγκωνιζόμεναι καὶ συναναμιγνύόμεναι. Ὑπηρέτριαι καὶ τροφοὶ μὲ ἀνατολικὴν ῥαθυμίαν ἀλλὰ μὲ πῖλους εὐρωπαϊκοὺς καὶ μὲ ὀπισθογώματα (τουρνοῦρας) ἔχουσαι εἰς τὸ πλευρόν των τὴν ἀπαραίτητον φρουράν, ἓνα καὶ δύο «ἐξαδέλφους» στρατιώτας, μαύρους διαδόλους, πληρωνομένους μὲ ὀλίγα γλυκὰ βλέμματα καὶ μὲ ὕβρεις. Εἰς τὰ περίξ καφενεῖα μυρμηκίαι ἀνθρώπων ἀκινήτων ψιθυρίζοντων. Πῖλοι εὐπρεπεῖς, πτερὰ πλούσια, γλῶσσαι ξέναι, λέξεις ἰταλικαί, ἀγγλικαὶ καὶ ἑλληνικαὶ συμφυρόμεναι καὶ ἀποτελοῦσαι ἀληθῆ βαθυλωνίαν — εἶνε ἡ ὑψηλὴ τάξις τῆς Κερκύρας, ἣτις διασκεδάζει «ἀριθμοῦσα τὰ δένδρα τῆς Σπιανάδας ... »

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει μόλις δὲ ἀκόμη αἱ δυτικαὶ ὕλοι τῶν παραθύρων ἀντανάκλων τὴν ἐρυθρὰν καὶ αἰμοσταγῆ ἑξαφάνισίν του. Ἐκεῖ ἀνάμεσον τοῦ ποικίλου καὶ ποικιλοχρόου τούτου πλήθους διεκρίνετο διὰ τὴν καλλονὴν καὶ κομψότητα περὶ τὴν ἀμφίεσιν νεάνις τις ἐξ Ἰταλίας ἄρτι ἀφικομένη. Δύο μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοί, ρίς μὲ μικρὰν καμπήν, χρῶμα λευκὸν ὡς τοῦ κρίνου ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὴν ἐσθῆτα χρώματος *crème*, ἀπλῆν, ἀφίνουσαν νὰ διακρίνωνται ὡς ἐν ἀναγλύφῳ αἱ ὠραταὶ γραμμαὶ τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτὴν βαδίζοντος μὲ τὴν μέλαιναν στολὴν του λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ, οὗ ὁ ξανθὸς ἀρειμανίως πρὸς τᾶν ἑστριμμένον μύσταξ ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μαύρους μικροὺς εὐκίνητους ὀφθαλμούς του καὶ τὴν ἡλιοκαῆ μορφήν.

— Καὶ δὲν μοι λέγετε, θὰ μείνητε πολὺ ἐν Κερκύρᾳ ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη καλὰ — Τί λέγει ἡ μήτηρ μου; καὶ ἔστρεψε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της πρὸς σωματώδη, βραχύσωμον παρὰ τὸς πλευρόν της βαδίζουσαν πεντηκοντούτιδα κυρίαν μὲ ῥίνα εὐτραφεῆ, ὡς

βράχον προσκεκολλημένην ἐπὶ δύο χονδρικῶς ἐψιμιθωμένων παρειῶν πρὸς τὰ κάτω κρεμαμένων.

— Μὰ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, Λουκία ... ἔπειτα...

— Βέβαια, διέκοψεν ὁ λοχαγὸς ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τὴν κόρην, ἥτις ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμούς, πρέπει νὰ λάβῃσι πέρασ αἱ διαπραγματεύσεις.

Ἡ γρατὰ συνωφρυνθή, ἐν ᾧ ὁ λοχαγὸς κύψας ἐψιθύρισεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς τῆς νεάνιδος, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ δύο μειδιῶντες ἐβάδιζον, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ, μὴ δυναμένη νὰ συμβαδίζῃ, ἔμενεν ὀλίγον ὀπίσω παραπονομένη — « Οὐφ, que diavolo τρέχετε ἔτσι! » καὶ ἀπέμασσε τὸν ἰδρωτὰ της, φυσῶσα ὡς δράκων.

Τὸ σκότος εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ καλύπτῃ τὴν πλατεῖαν, ἡ δὲ συνοδεία ἔσπευδε καὶ παρακάμψασα πολλὰς σκολιάς καὶ σκιερὰς ὁδοὺς ὡς ἐκείνας τὰς τῶν παναρχαίων ἰταλικῶν πόλεων ὅπου ζῆ εἰσέτι ὁ μεσαιῶν, μὲ οἰκίας ἐτοιμορρόπους παλαιοτάτων ῥυθμῶν, ἀκατανοήτων σχεδίων, λαβυρινθώδεις, ἔφθασεν εἰς οἰκημὰ τι διώροφον, εὐπρεπές, ὅπου ὁ λοχαγὸς, παρὰ τὴν θύραν ἀποχαιρετίσας τὰς δύο κυρίας μὲ κομψότητα ἀξιώματικοῦ, ἐπέστρεψε σιωπηλὸς καὶ βραδέως εἰς τὴν πλατεῖαν ἔνθα ἐκάθισεν ἐν τινὶ τῶν ἐκεῖ καφενειῶν, ἐρημωθέντων ἤδη, ὅπως παραδοθῆ εἰς τὰς σκέψεις του.

*
* *

Εἶχον παρέλθει τρεῖς μῆνες. Ἀσυνήθης κινήσις παρετηρεῖτο ἐν τῇ συνοικίᾳ, ὅπου κατῴκει ἡ νεάνις Λουκία μετὰ τῆς μητρός της. Ἀμαξοὶ ἀλλεπάλληλοι μὲ τοὺς χονδροειδεῖς ἀμαξηλάτας των φωνάζοντας καὶ μαστίζοντας πρὸς τέρψιν τὰ δυστυχεῖ τετράποδα, νοημονέστερα αὐτῶν. Ἀπὸ ἐκάστης ἀμάξης ἐξεχέοντο κύριοι καὶ κυρίαὶ ἐν μεγίστη εὐπρεπεῖα ἱματισμοῦ, ὕψηλοι πῖλοι, λευκὰ χειρόκτια, ὑπενθυμίζοντα τὰς ψυχρὰς χιόνας, λευκοὶ λαιμοδέται καὶ φράκκα. Ποῦ καὶ ποῦ ἐπήδων, ὡς περιστεραί, νεάνιδες μὲ ῥόδα εἰς τὰς κεφαλὰς, μειδίεσαι ξανθαὶ καὶ κασταναὶ μὲ λευκὰς χαρμοσύνους ἐσθῆτας, ψιθυρίζουσαι, μειδιῶσαι καὶ ῥίπτουσαι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ταχύτατα πονηρὰ βλέμματα. Πολλάκις προέβαλλον ῥίνες ὑπερμεγέθεις μὲ ῥώθωνας ἀπόζοντας ταμβάκου, συμβολαιογράφου τινὸς ἐξηκοντούτου, τινάσσοντος ὡς σημάϊαν τὸ πελώριόν του βαθύ κυανοῦν μανδύλιον μὲ θόρυβον τρέποντα εἰς φυγὴν τοὺς ἀγυῖοπαιδας.

Εἰς τὴν θύραν συνωστίζοντο γραῖαι μὲ τὰ μικρά των ἐγγόνια, μητέρες μὲ τὰ τέκνα των εἰς τὰς ῥυπαράς των ἀγκάλας, γέροντες πτωχοὶ ἀναμένοντες κανένα ὀβολόν, ἀγυιόπαιδες ἔτοιμοι νὰ γρονθοκοπηθῶσι διὰ τὸ τίποτε. Ὅλοι αὐτοὶ συνωμίλουν καὶ συνεζήτουν ἂν καὶ πρῶτην φοράν ἴσως συννητήθησαν ἐκεῖ· ἔκρινον καὶ ἐπέκρινον ἕκαστον εἰσερχόμενον. Αἱ γραῖαι διηγοῦντο τὴν ἱστορίαν ἑκάστου εἰς τὴν βορβορώδη κερκυραϊκὴν διάλεκτον, ἣτις ὁμοιάζει τοὺς μεταλλικούς ἐκείνους ὄγκους, τοὺς συνθέτους ἀπὸ δεκάδας ὑλῶν, καὶ μὲ τὸν μονότονον νυσταλέον ἦχον ὅστις χαρακτηρίζει τὴν ὁμιλίαν των. Χωρὶς νὰ ἐρωτήσητε ἐμνηθάνετε οὐχὶ μόνον τί συμβαίνει ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν μελλονύμφων.

Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς Λουκίας μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Πανοπούλου. Εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον εἶχον συναθροισθῆ πλείστοι φίλοι καὶ συγγενεῖς, παρῆσαν δὲ καὶ πολλοὶ παρεπιδημοῦντες στρατιωτικοί. Ἡ αἶθουσα, ἂν καὶ ἀπλῆ, εἶχε διασκευασθῆ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας, εἰς τὸ μέσον δὲ διεκρίνετο ἡ ἡλιοκαῆς μορφή τοῦ ἱερέως, ἀφ' ἧς μόνον τὸ ἄνω μέρος διεκρίνετο διὰ τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος, προφυλασσόμενον κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ὑπὸ τοῦ καμηλαυχίου. Ἀνεγίνωσκε διαφόρους εὐχὰς, εἰς τὰς ὁποίας ὀλίγοι προσεῖχον, οἱ πλείστοι περιεργαζόμενοι τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ἰδίως τὴν ὥραϊαν Λουκίαν, θελκτικωτάτην νύμφην, σεμνῶς νεύουσαν ὑπὸ τὸν γαλακτώδη νυμφικὸν πέπλον. Εἰς τὸ τέλος ἦλθον καὶ οἱ δῖσκοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν παιδίων ἐσπινθηροβόλησαν. Τὰ τάγματα καὶ συντάγματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τὰ κουφέτα. Ὁ παπᾶς ἀνεσήκωσε τὰς χειρίδας του καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὰ εὐλογήσῃ, ἤνοιξε τὰ γόνατα καὶ ἔχυνε βροχηθὸν ἐντὸς τοῦ κρασπέδου του. Τὸ ἔργον του συνεπλήρωσεν ὀλόκληρος ἡ συμμορία τῶν ψαλτάδων, παιδίων καὶ διακόνων, οὓς ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν εἰς ὁμοίας περιστάσεις πάντοτε οἱ ἱερεῖς.

Τὸ ζεῦγος παραμεῖναν μετὰ τῆς μητρὸς ἔζη βίον ἡδύν, ἐκτὸς μικρῶν σκαιότητων τῆς πενθερᾶς, ἃς ταχέως ἐλησμόνουν. Ἄλλὰ συντόμως ἐπῆλθον σκληραὶ ἡμέραι. Ἡ ληστεία ἐλυμαίνετο εἰσέτι τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως τὰ παρὰ τὰ σύνορα. Ἡ κυβέρνησις μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀπέστειλε καὶ στρατιωτικὰς δυνάμεις πρὸς καταδίωξιν αὐτῆς. Ὁ κληῖρος τὴν φοράν ταύτην ἔπεσεν εἰς τὸν νεαρὸν λοχαγὸν καὶ ταχέως ἔδει νὰ καταλίπη τὴν Κέρκυραν. Μὲ δάκρυα ἡ Λου-

κία ἀπεχαιρέτισε τὸ πλοῖον ἐξαφανιζόμενον ἀπὸ τὸν γλυκὺν ὀρίζοντα τῆς νήσου. — Ὡ νὰ ἤξευρεν ἡ τάλαινα ὅτι συγχρόνως ἀπεχαιρέτα διὰ παντὸς καὶ τὴν εὐτυχίαν! ...

Τοὺς πρώτους μῆνας διῆλθεν ἡ ψυχὸς μανθάνουσα ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τὴν ἐπιτυχῆ σύλληψιν τῶν ληστῶν καὶ τὴν παρασημοφόρησιν τοῦ λοχαγοῦ. Ἄλλ' αἱ ἐπιστολαὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθίσταντο σπανιώτερα. Ἡ σύζυγος ἀνησύχει καὶ κρυφίως ἐδάκρυν. Ἡ μήτηρ τῆς, ἥτις ἔως τότε ἐμούγκριζεν, ἤρχισε τώρα νὰ ὠρύεται. Ἐκάστη ἐπιστολὴ συνωδέυετο καὶ μὲ νέαις *γκρίνιας*. — « Μὰ δέν σου τῆλεγα! » Ἄλλ' ἐκείνη διεμαρτύρετο. Ἡ γραῖα περισσότερον ἤναπτε.

— « Δέν σου ἔλεγα ἐγὼ πῶς εἶνε *παγαπόντες*. » Καὶ συνειθισμένη ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μακρᾶς τῆς διαμονῆς νὰ παρεμβάλλῃ ἰταλικὰς λέξεις « *Uno maligno, un'brigone!* »

— « Ἐ, ἄφησε, σὲ παρακαλῶ μητέρα, μοῦ ἀρκοῦν τὰ βάσανά μου. »

— « Σῶπα, πού ἔχεις καὶ μούτρα νὰ μιλῆς! » Καὶ ἡ φωνὴ τῆς βαναύσου μητρὸς ἐγένετο τραχυτέρα ὡς ἐάν ὁ λάρυγξ τῆς ἦτον ἐκ κασιτέρου. Ὑβρίζεν ὡς ἀμαξηλάτης, τὸ μέτωπόν τῆς συναφροῦτο, τὰ δὲ χεῖλη τῆς τὰ συνέπτυσσεν, ὅπως μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως ἐκσφενδονίζῃ τὰς ὑβριστικὰς λέξεις.

* * *

Εἶχον ἐπέλθει ταραχαὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ὅπως πάντοτε, εὐθὺς ἡ Ἑλλὰς ἀνεστατώθη ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Διαδηλώσεις, λόγοι, συνομιλητήρια, τὸ « Παιδιὰ » ἀπὸ τοῦ ἀνακτορικοῦ ἐξώστου, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ στερεότυπος σειρά, ἡ καταλήγουσα πάντοτε εἰς μίαν μοιραίαν ἐπιστρατεῖαν. Ὁ λοχαγὸς, ὅστις διέτριβε παρὰ τὰ σύνορα, λαμβάνει διαταγὰς νὰ μεταβῇ εἰς Λάρισσαν. Ἐκεῖ ἐγκατασταθεὶς οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο τὴν σύζυγόν του. Διήρχετο τὸν καιρὸν σχεδὸν ἀμέριμνος καθὼς ὅλοι ἐπάνω-κάτω οἱ συνάδελφοί του. Πού καὶ πού καμμία πετέροσσα ἐπιθεώρησις, μερικὰ γυμνάσια καὶ πολλαὶ διασκεδάσεις. Ὁ στρατός, καθὼς συμβαίνει ὅταν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἐπεδόθη εἰς τὴν νωχέλειαν καὶ τὴν τρυφήν. Πολλοὶ πτωχοὶ ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ καμάτου ἐπιβαρυνόμενοι ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων. Οἱ πλούσιοι ἔκαμνον κόρτε εἰς τὰς Ἑβραιοπούλας, αἵτινες εἶνε τὰ μόνα εὐεῖδῃ λείψανα τοῦ σκιεροῦ παρελθόντος τῆς Λαρίσσης καὶ ὁ κ. Πανόπουλος δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωρίσῃ μίαν τοιαύτην ἐλικώπιδα Ἰσραηλίτιδα, παρ' ἣ νὰ πίνῃ τὸ γλυκύπικρον ποτὸν τῆς λήθης. Ἐλησμόνησε τὴν σύζυγόν του, δὲν

ἐκάμπτετο ἐκ τῶν περιγραφῶν τῆς ἀθλιότητός της. Ἄπο πολλοῦ τῷ ἔγραφε τί ὑπέφερε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ, πῶς ὡς ἐκ θαύματος εἶχε σωθῆ, τὴν ἄμετρον χαρὰν της, ὅτι ἐγεννήθη τὸ πρῶτον της τέκνον, ὁ διάδοχος. «Ἄχ! ἔγραφε, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς «τὴν χαρὰν μου. Ἐκλαία ὡς παιδίον, ὦ, νὰ ἰδῆς — εἶνε ἄγγελος — «σοῦ ὁμοιάζει! Τὸ σφίγγω εἰς τὴν ἀγκάλην μου διὰ νὰ καθησυχάσω «τὸν πόνον μου. Ἐλα πλέον. Ἐλα Περικλῆ! Εἶμαι χαμένη, εἶμαι «δυστυχῆς.» Καὶ μυρίας ἄλλας λεπτομερείας τοῦ βίου, τὰς συγκινήσεις, τὰς ἀσχολίας διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ μικροῦ των καὶ τόσα ἄλλα γεγονότα, ἅτινα ἀφθόνως παρέχει ὁ καθ' ἡμέραν βίος. Τῷ περιέγραφε πῶς τὴν ἐκακομεταχειρίζετο ἡ μήτηρ της, καὶ ὅτι κατέστη ἀφόρητος. — Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς ἀγρὸν ἠγόρασεν.

Ἡ Λουκία ἀπηλπίσθη ἐπὶ τέλους. Ὁλόκληρα ἔτη παρῆλλον χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπάντησιν. Παρὰ πολλῶν ἐμάνθανεν, ὅτι διαμένει ἐν Λαρίσση. Δὲν τῇ ἀπέμενεν εἰμὴ μόνον νὰ ἐνεργήσῃ τὴν μετὰθεσίν του. Διὸ ἀποφασισμένη ἐγκαταλείπει μετὰ τοῦ τέκνου της τὴν Κέρκυραν καὶ τὴν μητέρα της, καὶ ἐπιβιβασθεῖσα ἐπὶ πλοίου προσορμίζεται εἰς Πειραιᾶ, ὁπόθεν ἀνέρχεται εἰς Ἀθήνας.

Ἦτον ἐπὶ τοῦ ῥωσσοτουρκικοῦ πολέμου. Ὁ σπινθὴρ τοῦ πολέμου ἦτον ἀπανταχοῦ αἰσθητός. Τὸν πληθυσμὸν ἐν Ἀθήναις κατέτεχε μέγιστος ὄργασμός. Διὰ πᾶν ἄλλο ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή ἢ διὰ μετὰθεσιν ἀξιωματικοῦ. Ὅθεν ἐνιδούσα τὸ ἀδύνατον περιέμενε ἕως οὐ τὰ πράγματα καθησυχάσθησαν. Εὐθὺς τότε πορεύεται πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν εἰς ἣν περιήγαγεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της, ὅτι ἀφεύκτως ἔδει νὰ μετατεθῆ. Ἄλλὰ μάτην. Μεθ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις οὐδὲν ἐγίνετο. — Ὁ σύζυγος ἐνήργει ἀντιθέτως περισσότερον τῆς κυρίας του ...

Εἶχεν ἐνοικιάσει δύο μικρὰ δωμάτια εἰς τὴν τρίτην ὁροφὴν παλαιᾶς τινος οἰκίας παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς. Κάτωθεν κατῴκει ἀθηναϊκὴ τις οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐκ μητρὸς καὶ δύο θυγατέρων. Ὁ πατὴρ δὲν συγκατελέγετο καθὸ παραλυτικὸς καὶ παρερριμμένος εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου τὸν χειμῶνα ὄλην τὴν ἡμέραν ἐθερμαίνει τὰ ψυχρά του μέλη παρὰ ἰσχνὴν τινα πυρὰν. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν τον ἄφινον ἦσυχον.

— «Ἐ, σῆκω τώρα! θὰ ἔλθουν ἐπισκέψεις!» τῷ ἐπέτασσε μετὰ αὐστηρᾶς φωνῆς ἡ ἀμαζὼν σύζυγός του, ἧς ὁ σαρκικὸς ὄγκος ἠπέλοι τὴν καταβύθισιν τῆς οἰκίας. Ὁ δυστυχῆς δὲν ἐτόλμα λέξιν νὰ προ-

φέρη ἀλλὰ μὲ τὰ δοκανικιά του ἐσύρετο βραδέως ὡς ἄλλος Φιλοκτήτης πολυτλήμων καὶ ἐχώνετο εἰς παρακείμενόν τι μικρὸν σκοτεινὸν δωμάτιον, κελλίον καταδίκου ἀπόζον τὸν θάνατον, ἐν ᾧ ἐκ τῆς αἰθούσης, ἥτις ἀπῆστραπτεν ἐκ φωτός, ἤκούοντο γυναικεῖα ἠχηρὰ ἄσματα ἄτινα διέκοπτον ἀνδρικαὶ ὀμιλίας, γέλωτες βλακώδεις καὶ κροταλισμοὶ ρυγῶν. Ἦσαν αἱ δεσποινίδες θυγατέρες του, ὠραῖαι ὡς τέρατα· μεγάλα μέτωπα ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐκοκκίνιζον δύο μικροὶ ὀφθαλμοί, ῥίνες μεγάλαι στρογγύλαι ὡς προβοσκίδες, ὅπως μυρίζωνται καὶ μακρόθεν τὰ ξένα θυλάκια. Εἰς τὴν μικρὰν των αἴθουσαν συνηθροίζοντο τὴν ἐσπέραν διάφορα δίποδα, νειανίσκοι ξηροὶ καὶ ἀναιμικοὶ ὡς μπακαλάρου, μερικοὶ ἐκπτωτοὶ λιμοκοντόροι καὶ πολλοὶ ἀξωματικοὶ γεροντοπαλλήκαρα, θαμίζοντες ἐκεῖ ὅπως χαρτοπαικτῆσσι. Καθ' ἐκάστην νύκτα τὰ αὐτὰ ὄργια. Ἡ Λουκία ἄνωθεν ἀνεστέναζεν ἄλλ' οἱ ἀναστεναγμοὶ ἐπνίγοντο ὑπὸ τῶν κάτωθεν ἐκθρωσκόντων ἀφθόνων γελώτων.

Ὅτε τὰ χρήματα ἐπέλιπον τὸ μόνον καταφύγιον τῆ ἀπέμεινε τὸ θέατρον. Γνωρίζουσα τὴν ἰταλικὴν κεκτημένη δὲ καὶ καλὴν φωνὴν ἐζήτησε νὰ συμπεριληφθῆ εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἰταλικῶν θιάσων. Δέν τὴν ἐδέχθησαν ἢ μόνον εἰς τὸν χορόν! Choriste ἀπλῆ, αὐτὴ ἡ σύζυγος ἐνὸς λοχαγοῦ, αὐτὴ ἡ ὠραία Λουκία! ... — Καὶ ἐν τούτοις.

** **

Εἶχον παρέλθει οὕτω ὀλόκληρα δέκα ἔτη, ὅτε μίαν ὠραίαν τοῦ ἔαρος ἡμέραν μαθηάνει ὅτι ὁ σύζυγός της διατρίβει ἐν Ἀθήναις. Ὁ υἱός της Παῦλος, χαριέστατον παιδίον μὲ δύο γαλανοὺς ὀφθαλμούς, οὓς χαρίζει πολλάκις ἡ Κέρκυρα εἰς τὴν ἐλαστικὴν της νεότητα καὶ μὲ πρόσωπον ῥοδόχρουν, ὅπερ μετὰ θέρμης ἐθώπευεν ὁ Ζέφυρος τῆς νεότητος καὶ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπυκνοῦτο ἄνωθεν ξανθὴ κόμη, φαινομένη ὡς κύματα χρυσαῖ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αὐτὸς ὁ παρήγορος ἄγγελος τῆς μητρός του, ἅμα ἤκουσε παρ' αὐτῆς, ὅτι ὁ πατὴρ εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις ἀνεσκήρτησε καὶ μὲ τὴν μελωδικὴν του φωνήν.

— «Ἠσύχασε, μητέρα, θὰ τὸν εὔρω. Μὴ σε μέλη· ἐγὼ ἂν καὶ δέν τον εἶδα, τὸν γνωρίζω καλλίτερα καὶ ἀπὸ σέ.» Καὶ συγχρόνως ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του φωτογραφίαν τοῦ πατρός του.

«— Νά τον εἶδῶ εἶνε!» καὶ κρῦπτων αὐτὴν πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἤρπασε τὸν πῖλόν του.

Ἡ μήτηρ προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν εὔρῃ,

και ὅτι ἂν εὐρεθῆ αὐτὸς οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ ἐπανίδῃ αὐτούς. Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἤδη μὲ ἐν πῆδημα εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σπεύδων πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει αἱ δὲ Ἀθηναὶ πορφυρούμεναι ἤδη ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος Φοίβου πάλλευκοι καὶ δροσεραὶ ἐφαίνοντο ὡς λευκὸς κύκνος ἀποβιβάσθεις εἰς τοὺς βράχους τῆς λίμνης του καὶ τινάσσων τὰς ὑγρὰς πτέρυγας. Αἱ ὁδοὶ ἤστραπτον ἐξ ἀσυνήθους καθαριότητος, τὰ δὲ μαρμάρια πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀντήχουν ὑπὸ τὰ ἐλαφρὰ βήματα τοῦ μικροῦ κεκομψευμένου πλήθους ὅπερ ἀντεχειριετᾶτο, ἀνταλλάσσον ἀμοιβαῖα βλέμματα περιεργείας. Συνήθως ὁ μικρὸς Παῦλος ὅστις διήρχετο τὴν ὁδὸν ταύτην ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐν τῷ καπνοκοπητῆρι ἐργασίας, ὅπου ἐλάμβανε 55 δραχμὰς κατὰ μῆνα, δι' ἐργασίαν ἀξίαν τοῦ διπλασίου, δὲν παρετήρει περὶ αὐτοῦ ἀλλ' ἔσπευδε σιγηλὸς διὰ μέσου τοῦ συνωστιζομένου τούτου κομποῦ κόσμου, ὃν σήμερον τὸ πρῶτον μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς προσέβλεπε, μήπως μετὰξὺ αὐτοῦ ἐπιτύχῃ καὶ τὸν πατέρα του.

Εἶχεν ἤδη διατρέξει ὅλην τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἀπληγισμένος παρέκαμπτεν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ συντάγματος, ὅτε αἴφνης ἔξωθεν τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου παρατηρεῖ κύκλον ἀξιωματικῶν. Τὸ βλέμμα του δὲν προσκόπτει. Αἱ παρειαὶ του βράφονται μὲ ἐν ἐλαφρότατον ἐρύθημα «Αὐτὸς εἶνε!» ἀναφωνεῖ· καὶ φοβηθεὶς μὴ τὸν ἤκουσε κάνεις, ὡχρηᾶ καὶ σχεδὸν τρέμει. Ἄλλὰ παιδίον εἰσέτι δὲν ἀκούει ἢ τὴν ἐσωτερικὴν φωνὴν τῆς καρδίας του ἣτις τῷ λέγει «τρέξε καὶ εὐαγγελίσου τον!» Εὐθύς σπεύδει καὶ πλησιάζει μεσήλικά τινα ἀξιωματικὸν μὲ μύστακα ὠρθωμένον, ὅπου διακρίνονται ἀρκεταὶ λευκαὶ τρίχες ἅς δὲν ἔβλεπεν ὁ Παῦλος εἰς τὴν φωτογραφίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντοτε μικροὶ καὶ πονηροὶ ἀλλὰ ἀσθενέστεροι καὶ κάτωθεν μὲ ἀμυδρὰς πτυχὰς αἰτινες ὡς κυμάτια συνωθοῦντο ἐκεῖ. Καγχάζων καὶ μὲ πομπώδεις λέξεις διηγεῖτο ἐπεισόδιόν τι ἐλκύνον τὴν περιέργειαν τῶν περὶ αὐτὸν ἀξιωματικῶν.

—«Μὲ συγχωρεῖτε κύριε λοχαγέ,» ἐψιθύρισε ὁ μικρὸς μόλις ἀκουόμενος ἐκ τοῦ θορύβου τῶν γελῶτων καὶ κρατῶν τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας.

—«Ἄντε βρε!» ἀνεφώνησε καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐξηκολούθει τὴν διήγησιν ὁ κ. Πανόπουλος, εἶτε παραξενευθεὶς διὰ τὴν λέξιν «λοχαγέ» ἀπὸ ἔτους ἤδη τυγχάνων προβιβάσμενος, εἶτε καὶ

ἀπλῶς ἐκ συνηθείας διὰ τὰ συνήθως ἐν τοῖς καφενεῖσι παίζοντα μουσικὴν παραπλησίου ἡλικίας παιδία.

Ἄλλ' οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ ἐξηκολούθουν νὰ παρατηρῶσι τὸν μικρόν, ὅστις ἴστατο κεραυνόπληκτος σφογγίζων δύο μικρὰ δάκρυα μὲ τὴν χεῖρα. Ὁ ταγματάρχης ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ στρέψῃ κα παρατηρήσας αὐτὸν ἀσκαρδαμυκεῖ :

— «Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, τί θέλεις ;» ἐρωτᾷ μὲ αὐστηρὰν φωνήν.

— « Δὲν με γνωρίζετε διόλου κύριε ; — εἶμαι ὁ υἱὸς σας. »

Ὁ ταγματάρχης συνεταράχθη ὀλόκληρος. Ὁχρίασε· οἱ δύο του μικροὶ ὀφθαλμοὶ διεστάλησαν καὶ ἐφαίνοντο διπλάσιοι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἔμεινε καρφωμένος ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν ἐρείσματος τῆς ἔδρας. Ἄλλ' εὐθὺς ἐπανακτῶν τὴν ψυχραιμίαν του ἐγείρεται ἀπὸ τοῦ καθίσματος καὶ σύρει τὸν Παῦλον μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου.

— « Ἄντε φύγε ἀπ' ἐδῶ ! Δὲν γνωρίζω οὔτε τὴν μάναν σου, οὔτε σέ. Ἄλλην φορὰν νὰ μὴ λέγῃς ἀνοησίαις ! » καὶ τὸν ἀπῶθει.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔκλαιε, διεμαρτύρετο. Διηγεῖτο τὴν δυστυχίαν τῆς μητρὸς του, τὰ βάσανα, τὴν πενίαν, πῶς ζῶσι, μὲ τί στερήσεις ! « Ἄχ, σεῖς εἴσθε ὁ πατέρας, σὰς γνωρίζω. Ἐγὼ σὰς ἔχω ἰδεῖ τόσαις φοραῖς εἰς τὸν ὕπνον μου. Ἐλᾶτε, παπάκη μου. Ὁχ πεθάνῃ ἡ μητέρα χωρὶς σὰς. » Καὶ ἔκλαιε μὲ λυγμοὺς καὶ μὲ ὄλην τὴν παιδικὴν ἀθῶαν ἐκείνην περιπάθειαν.

Ἄλλ' αὐτὸς ἔμενεν ἀπαθής, καθὼς ἡ μεγάλη του σπάθη ἦτις ἐκρέματο εἰς τὸ πλευρόν του.

Ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἀπεμακρύνθη, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου πεζοδρομίου ἠκούετο ἀκόμη ἡ ἤχηρὰ κλαγγὴ τῆς κρεμαμένης σπάθης. Ἀπαρηγόρητος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητέρα του. Ἐκλαιε μέχρις ὅτου τὸν κατέλαβεν ὁ ὕπνος. Οὕτω πολλάκις ἐλαφρὰ τις προαίσθησις κάμνει καὶ αὐτὰ τὰ παιδία νὰ αἰσθάνωνται ὡς μεγάλοι. Ἐκείνη ἡ ἑσπέρα εἶχε δηλητηριάσει τὴν παιδικὴν του ψυχὴν. Συνησθάνετο μίαν ἀνέκφραστον βαθεῖαν λύπην ἣν ἐπέτεινεν ἡ διηνεκῶς μαστίζουσα τὴν μητέρα καὶ αὐτὸν δυστυχία καὶ πενία. Ἡ ῥοδαλή του ὄψις δὲν ἐβράδυνε ταχέως καθὼς ὅλα τὰ ῥόδα καὶ αὐτὴ νὰ ἀποχρωματίζηται καὶ νὰ ἀποβάλλῃ τὸ βελούδον τὸ μονάκριβον ἐκείνο, ὅπερ ἀπαξ ἀπολεσθὲν δὲν ἐπανακτᾶται. Ὅπως οἱ καρποὶ ἔχουσι καὶ αἱ παρειαὶ τὸ χνοῦδι των... Τὸ σῶμά του ὅπερ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην δεῖται ἐλευθέρας ἀναπτύξεως καὶ ἀσκήσεως ἐν τῇ καθημερινῇ χειρωνακτικῇ ἐργασίᾳ κατεβλήθη, μίαν δὲ νύκτα σεληνοφεγγῇ ὅτε μετὰ τῆς μητρὸς του ἐξῆλθον

καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ ἐδώλια τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοῖας ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ Παῦλος προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τὴν ἐπαύριον κατέκειτο κλι- νήρης. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ἀνήρτητο ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, πα- λαῖα εἰκὼν καλῆς τέχνης, ἣν εἶχεν ἀγοράσει ἡ Λουκία ἐν Ἰταλίᾳ.

— « Ἄχ, μητέρα μου, θὰ μὲ χάσης, ἔλεγεν ἐγείρωντὴν ὠραίαν του ξανθὴν κεφαλὴν, ἣν ἐστόλιζον οἱ συμπαθητικοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ χρυσῆ του κόμη, ὁ παπάκης μὲ ἔφαγε! ... » καὶ ἔκλαιε πικρῶς εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός. Τὸ στήθος αὐτοῦ εἶχε προσβληθῆ σπουδαίως ἀν καὶ πολλάκις ἀνέρωσε καὶ κατώρθου νὰ ἐξακολουθῆ τὴν ἐργασίαν του ὅπως κερδαίνει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐν τούτοις νέαι αἰμοπτυσίαι τὸν ἔρριπτον εἰς τὴν κλινὴν, ἐφ' ἧς ἐπέπρωτο νὰ ἀναδώσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν. Τὴν φωτογραφίαν τοῦ πατρὸς εἶχε προσκολλήσει παρὰ τὸ πλευρόν του εἰς τὸν τοῖχον καὶ κάθε ὀλίγον ἔστρεφε τὴν ξανθὴν του κεφαλὴν καὶ ἀνεστέναζε ψιθυρίζων μὲ τὰ ὠχρὰ καὶ κεμηκῶτα χεῖλη· « Γιατί δὲν μ' ἀγαπᾷς παπάκη; »

..
..

Ἦτο φθινόπωρον. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔκειντο χαμαὶ στολίζοντα ὡς πολύχρωμος πλούσιος τάπης τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐδάφους. Ὁ οὐ- ρανὸς δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀκτίνα, ἦτο λευκὸς ὡς σινδόνη. Ἐλαφρὰ εἰς πνοῇ ἔσυρεν ἀκόμη τὰ ὀλίγα ἐναπομείναντα φύλλα τῶν δένδρων θλι- βερὰ καὶ μουρμουρίζοντα ἡσυχῶς διὰ τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν των. Ἐβάδιζον μόνος σιωπηλός, τυλιγμένος εἰς λεπτόν ἐπανωφόριον καὶ εἶχον φθάσει εἰς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας ἧς αἱ θάλλουσαι πι- περηαὶ ἀπετέλουν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μελαγχολικὴν καὶ πένθιμον ὄραν τοῦ ἔτους. Αἶφνης ἀκούω πένθιμον ψαλμοφδίαν — στρέψω — ὦ, ἦτο θλιβερώτατον θέαμα! — Ἐπὶ φερέτρου ἐφέρετο νεώτατον παι- διον. Ἴσως οὐδέποτε εἶδον τὸν Παῦλον τόσον ὠραῖον. Ὁ θάνατος εἶνε τρεῖς φοβερώτατος, ὅταν μᾶς ἀφαρπάζει τὰς προσφιλεῖς μας ὑπάρξεις ὑπὸ τοιαύτην μαρτυρὴν μορφὴν. Ἐν τὰς παρεμύρφωνε καὶ καθίστα ταύτας δυσειδεῖς ἴσως τὸ ἄλλος ἦτον ἔλαττον. Ἡ λεπτή, ἄμμεπτος, χυτὴ κατατομὴ τοῦ προσώπου του διεγράφετο αὐστηρῶς ἐπὶ τοῦ σκιε- ροῦ ὀπισθοφανοῦς, ὅπερ ἀπετέλει ἡ σειρὰ τῶν θαλαρῶν δένδρων.

Ὅπισθεν ἠκολούθει μελανίμων τις κάτισχνος γυνή, ἧς ἡ ὄψις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μέλαιναν ἀμύσειν ἤστραπτεν ἐκ λευκότητος ὡς ἂν ἦτο προτομή τις ἀρχαία γεγλυμμένη ἐκ πεντελικοῦ μαρμαῦρου. Ἦτο πράγματι μαρμαρίνη. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἐξέφραζε λύπην, ταύτην

ἐπεδείκνυον μόνον οἱ θαλοὶ ὀφθαλμοί· ἡ ὄψις τῆς ἦτο ψυχρὰ τὸ δὲ βλέμμα ἀπλανές. Ἐκτὸς τῆς μητρὸς εὐάριθμοὶ τινες ἀκόμη ἠκολούθουν τὴν ἐκφορὰν. Συνώδευεν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν τὸ μόνον τῆς τέκνον, τὴν μόνην παρηγορίαν, τὸν μόνον πλοῦτον, ναί, τὸν πλοῦτόν τῆς, διότι ἡ ξανθὴ ἐκείνη ἀστράπτουσα κόμη ἦτο ῥύαξ χρυσοῦ — ἦτο μεταλλεῖον ἀκένωτον παρηγορίας καὶ χαρᾶς δι' αὐτήν! Δέν τῆ ἀπέμενε τίποτε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰς ἐπίμετρον δὲ δὲν εἶχε πλέον οὐδ' ὄβολόν, μόλις δὲ ἐπήρκεσεν εἰς τὰς δαπάνας τῆς κηδείας τῆ συνδρομῆ τινων φιλανθρώπων.

Ὅταν ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Παύλου αἱ κάτωθεν κατοικοῦσαι θυγατέρες τοῦ γέροντος παραλυτικοῦ ἀνέβησαν, ὅπως συλήσωσι καὶ τὸ τελευταῖον ἔνδυμα, ὅπερ εὔρον πρὸ ὀφθαλμῶν. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διακοσμήσεως καὶ σκευασίας τοῦ νεκροῦ ἤνοιξαν τὰ κιβώτια καὶ τὴν ἱματιοθήκην τῆς μητρὸς, ὅπου αὕτη ἐφύλαττε τοὺς θησαυροὺς τῶν εὐτυχῶν τῆς ἡμερῶν. Οὕτω ὁσάκις ἐκρήγνυται πῦρ εἰς συνοικίαν μεγαλοπόλεως ὅλοι σπεύδουσιν οὐχὶ ἵνα προσενέγκωσι βοήθειαν, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ὅπως ἀρπάσωσιν τι! ...

Μόνη, πενεστάτη, ἐγκαταλελειμμένη, δυστυχῆς, ἐπιστρέψασα τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν πενιχρὰν τῆς κατοικίαν, ἐθρήνει διὰ τὴν συμφορὰν, ἥτις τοσοῦτον φρικωδῶς καὶ ἀνιάτως ἐπληξεν αὐτήν. — Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει, ἀλλ' ἡ Λουκία ἦτον ἀδύνατον νὰ εὔρη ἀνάπαυλαν τῶν πόνων τῆς. Διετέλει εἰς μεγάλην νευρικὴν ταραχήν. Ἀνεπόλει τὴν σειρὰν τῶν δυστυχιῶν· πῶς ἀπὸ βαθμιδος εἰς βαθμιδα κατεποντίσθη εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο βάραθρον.

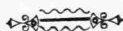
Αἰφνιδίως, ἀποφασισμένη, ἐγείρεται καὶ ὡς μαῦρον φάσμα κατέρχεται τὴν κλίμακα καὶ σπεύδει... — Ποῦ σπεύδει ἡ τάλαινα; ... — Διασχίζει τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἀνέρχεται τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, διαπερᾶ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπείου καὶ διὰ τῆς διπλῆς σειρᾶς τῶν πενθίμων κυπαρίσσων καταφθάνει εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Εἰς τὸ σκότος ζητεῖ τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ τῆς. Ψηλαφᾷ, αἰσθάνεται τὸ νωπὸν ἀκόμη χῶμα ὅπερ καλύπτει τὴν ζωὴν τῆς, τὸν πλοῦτόν τῆς, τὸν Παῦλόν τῆς. Κατακλίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἐξηνητημένη, κεκμηκυῖα, ἀναίσθητος ὡς νυκτοβάτης, καὶ ἀποκοιμίζεται....

Ἡ κροκόπεπλος Ἡὼς ὀδηγεῖ τὸ ῥοδόχρουν ἄρμα τῆς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ὅλα τὰ ὄρη ἐξανίστανται καὶ ἀποβάλλοντα τὴν ἀχλὺν τοῦ σκότους ἐνδύονται τὴν ἰόχρουν νεότητά, μεθ' ἧς τὰ βάφει ὁ ἀπεικός

οὐρανός. Ἡ ζωὴ ἀνατέλλει θορυβώδης καὶ ἤχηρά. Νομίζει τις ὅτι εἰς μέγας πολύφωνος παιὰν ἀποτελεῖται ἀπὸ σύμπαντος τοῦ στερεώματος. — Μόνον τοῦ νεκροταφείου ἡ σιγὴ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν θείαν καὶ ὑπερτάτην ταύτην ἄρμονίαν τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ὡς νεκρὰ ἄφωνος παῦλα παρεντίθεται μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε ἄφωνα καὶ ψυχρὰ καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μελανείμων ὠραία γυνὴ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὁποίας ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ρίπτει μίαν ψευδῆ ἀνταύγειαν ζωῆς κεῖται νεκρὰ ἐπὶ τοῦ μικροῦ τάφου τοῦ υἱοῦ τῆς ἀποψυχθεῖσα καὶ ἀπομαρμαρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ παγεροῦ πέπλου τῆς Νυκτός! ...

Ἐν Πατησίοις, Σεπτεμβρίου 1888.

Ἀλέξανδρος Θ. Φιλαδελφεύς.

ΤΗ· ΝΕΑ· ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ· Κ & Κ.

ἐπὶ βιβλιαρίου τῶν Λυρικῶν τοῦ Χριστοπούλου.

« Ἄφες τὰ τρεχάματα
 « τῆς ζωῆς τὸ πᾶνε κ' ἔλα.
 « Ὅσον τὸ καλὸ τὰ γράμματα!
 « Παῖζε, χόρευε καὶ γέλα».
 Λέγει τοῦτ' ὁ λυρικός,
 ἐγὼ πλὴν τὸ ἐναντίο,
 ποζὸς καλὸς ἢ ποζὸς κακός,
 ἔκλεξε ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἐπιτιθεμένη ἀπάντησις τῆς Κας Κ.

Τὸν Χριστόπουλον ποθῶ,
 ὁπαθός του μέλλουσα·
 τώρα πλὴν σ' ἀκολουθῶ,
 θέλουσα μὴ θέλουσα.

Νοέμβριος 1888.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

